

Roetenstemmer

Uitgegeven door revol. arbeiders.
No, 47. Corr. adres: Ruysd.kade 93 III A'dam.

ALLE M A C H T aan de A R B E I D E R S - R A D E N

K L A S S E N - O O R L O G in C A T A L O N I E.

In Catalonie en Aragon is de klassenoorlog begonnen. Toen de fascistien, de generaals en de Kerkklieken hun staatsgreep aanvingen, hebben de arbeiders-massa's de kazernes en arsenalen bestormd en deze benden daar naar de duivel gejaagd.

Dit was zeer naar de zin van de „democratische” bourgeoisie, van haar compagnons, de Engelse en Franse kapitalisten en van hun gezamenlyke handlangers, de burgerlyke en de z.g.n. socialistische party-leiders.

MAAR WAT NIET
NAAR HJN ZIN WAS,

wat zy vreesden en haatten, dat was, dat de arbeiders bewapend bleven, dat zy de bedryven namen en door soldaten-raden en arbeiders-comite's een zelfstandige macht vormden.

Vanaf het eerste ogenblik begreep de bourgeoisie het dodelyke gevaar, dat haar heerschappy bedreigde en met al haar hulptroepen, met alle middelen, stelde zy zich teweer.

Telkens werd door de regering de order uitgevaardigd, dat de arbeidersraden en de soldatenraden ontbonden moesten worden. Als haar dit gelukte, dan

KAMERADEN, BETAALT EEN OF TWEE CENT; als 't KAN.

2. -----
rekende zy haar zaak gewonnen. En om haar besluiten door te voeren, vormde zy een betrouwbaar politieleger van 15000 man, dat modern en zwaar bewapend, de arbeiders er weer onder moest brengen en ontwapenen.

MAAR DE ARBEIDERS
HEBBEN ZO FEL VAN
ZICH AFGEBETEN,

dat de eerste grote aanval der regering werd afgeslagen. Dit brengt de regering en allen die haar steunen in een zeer lastige positie. Na de eerste berichten, die alle zeiden dat het de regering was, die haar aanvalsgarden tegen de anarchisten in beweging bracht, begon de openlyke en de vermomde kapitalistische pers te begrypen, dat het een grote stomiteit was om dat zo te zeggen. Men moest de anarchisten en de arbeiders de schuld geven! Natuurlijk!

En dus verscheen direkt een stortvloed van artikelen en „gekleurde” berichten.

Je leest die dingen en wat ga je denken?

„Daar in Barcelona is een edele en heldhaftige regering bezig om een heilige strijd te voeren voor vryheid en recht. Zy heeft het hele volk achter zich; alle verschillen tussen uitbuiters en arbeiders zyn verdwenen en het gaat er nog alleen om, de fascisten te verslaan. En nou komt een troep schurken, anarchisten en andere rooien, en die vallen daar die goeie regering aan. Wat een schandaal!”

DAT GA JE
DENKEN,

als je die snuiters van de pers niet zo'n beetje kent! Want waar hebben we dat liedje ook meer gehoord, van een edele, democratische enz. regering, die door een troep rooie schurken en duistere elementen.....

Juist, in 1917!

Kerenski heette toen de meneer, die zo erg goed en best was. En die rooie schurken, de onderste modder van de maatschappy, dat waren toen de bolsjewiki en de Petersburgse arbeiders. Die Lenin en

LEEST DE BROCHURE: „BTKENTENISSEN AAN DE LOPENDE
BAND” over de Moskou-processen. Prys 5 cent.

3. -----
Trotski, waren die toen niet met Duits goud omgekocht?

Jawel, dat zei toen onze waarheid-lievende pers.

En in 1918 en 1919, toen was er weer zoiets.

In Duitsland. Noske heette toen de mensenvriend, die orde en vrede en recht en vryheid en wat er verder aan moois te bedenken viel, verdedigde tegen het rode schorremorrie van Liebknecht en Rosa Luxemburg.

Zo zei toen de goëdbetaalde hoer van het Kapitaal, die zich koningin der aarde noemt. En zo zei de minder goëdbetaalde slet (maar met hoop op beter) die zich pers der arbeiders noemde.

En nu horen we datzelfde liedje weer zingen.

DOOR DEZELFDE KNECHTJES
VAN DEZELFDE BAAS !

We zullen de moeite nemen
een greep in de reptielen-
bak te doen en het onge-

viste kruipdier en zyn produkt wat nader bekyken.

Nemen we „Het Volk” van 5 Mei j.l. Met grote, vette letters staat daar in het ochtendblad:

OPSTAND ONIKETEND DOOR ANARCHISTEN.

Maar leest men dan nuchter wat daaronder staat, dan blykt uit het bericht zelf, dat de stryd door de regering is begonnen.

Dit is een veeltoegenast trucje, waarmee een door en door rotte dagbladpers er telkens op speculeert, door een vetgedrukte, leugenachtige „kop”, een bericht voor haar baas, het Kapitaal, onschadelyk te maken en de lezers van de wijs te brengen.

In het avondblad komen ze dan zo voorzichtig mogelijk met de verklaring voor de dag „dat uit de berichten uit Barcelona valt af te leiden, dat de bloedige botsingen hun oorsprong vonden in een poging van de regering (!) om zich meester te maken van de wapens, die door de anarchisten verborgen werden gehouden....De anarchisten, die zich door deze voornemens bedreigd voelden, liepen te hoop, vielen de gewapende macht aan.....”

GEEFT DIT BLAADJE AAN JE KAMERADEN DOOR. WIE METR-
DERE EXEMPLAREN WIL VERSPREIDEN; KAN ZE KRIJGEN.

NU MOET MEN ZO'N
GLIBBERIG BERICHT

es goed bekyken. Ten eerste blykt er uit, opnieuw, dat de „kop” in het Ochtendblad een vette leugen was. Ten tweede gooien ze die woorden „pogingen” en „voornemens” een beetje door elkaar. Dat zyn van die kleine genierigheidjes.

Ten derde weten ze net zo goed als wv. dat er geen sprake is van verborgen wapens, maar dat de arbeiders in Catalonie gewapend zyn en dat de regering het daarop voorzien heeft. De regering had al verschillende keren het „besluit” genomen, dat de arbeiders de wapens weer moesten afgeven, maar ze had totnogtoe niet het lef om dat besluit door te voeren. Daarvoor werd een 15000 man politie-troepen verzameld en die zouden het nu doen.

Een deel hebben ze gekregen ook, in hun korpus!

Maar het bericht is vooral van belang, als men het vergelykt met het artikel: „De Brand In Catalonie”. in 't telfde blad.

Ieder woord daarin is een valsheid, een verborgen gemeenheid of een brutale leugen.

Volgens het bekende recept wordt er eerst wat gewauweld over „broedertwist”. Dan spreekt die me-
neer zichzelf en de hele slammampersklasse wat moed in: 't Zal zich wel niet uitbreiden, een plaatselyk geval, enz.

EN DAN KOMEN DE
VUILIGHEIDJES

tegen de arbeiders die stryden. Barcelona heeft door het anarchisme zo'n slechte reputatie. Want die anarchisten (hy bedoelt natuurlyk de arbeiders, maar past er wel gloeiend voor op om dat te zeggen), zien telkens geen andere uitweg dan het geweld. En, zie je, de misdadigers van de onderwereld, die voelen daar ook zo veel voor en die duiken dan in zo'n beweging onder en daar moet zo'n regering toch wat tegen doen....

Gut, buurvrouw, niet dat ik kwaad wil spreken, maar die misdadigers houen ook zo van geweld, begryp je, zodat ik maar zeggen wil dat we boven dat artikeltje wel kunnen zetten: „Anarchisme en Misdad

5.-----
Niet om kwaad te spreken, gut nee, maar ik wil maar zeggen dat die misdadigers ook zo'n gesnuis zyn.

Wawel, wawel, kwak, kwak, wiens borrel men drinkt wiens woord men spreekt.

Nog een klein zinnetje: „...in de eerste dagen van de burgeroorlog, toen de regering wapens had uitgedeeld aan het volk... (De regering? Die was met de hele hoge-hoeden-bende ondergedoken en de wapens zyn door de arbeiders in een bloedige stryd veroverd) ...hebben er uitspattingen plaatsgehad, die van terreur en roof, geplaagd door beroensmisdadigers, niet waren te onderscheiden.”

Waar de vent het hier over heeft, maar wat hy niet ronduit durft zeggen, is dat de arbeiders de fabrieken en bedryven in beslag namen en er de bibberende parasietenbende uittraptten.

KLASSEN-CORLOG
OM DE MACHT !

Dat is het waarover gestreden wordt. Macht, dat is de bedryven en de wapens!

De bourgeoisie probeert de arbeiders te ontwapenen en ze dan de bedryven weer af te roven. Dat is er in Catalonie aan de hand en dat proberen alle inktkoelie's der bezittende klasse voor ons te verbergen.

Een deel van de aanvalsgarde is naar de arbeiders overgelopen. De berichten kunnen niet verbergen dat een deel van de leden der z.g.n. soc. partij tegen de regering vecht, met hun medearbeiders.

Wij zyn geen anarchisten. Wij zeiden reeds eerder en menen ook nu nog, dat zy niet scherp en niet duidelyk genoeg de kapitalistische tegenaanval zagen aankomen. Maar wij zyn een met het revolutionaire Proletariaat van Catalonie, of ze anarchisten of POUM of wat ook, genoemd worden, als het in de scherpste stryd tegen het Kapitaal staat!

SLA TERUG, SLA HARD, SLA EERST, gewapende arbeidersklasse van Spanje! Er is nog nooit iets verloren door te hard te slaan! Veel door te zacht te slaan en te sparen!

Men zie ook de num

***** mers 40 en 41 over

----- Spanje.

ARBEIDERSMACHT EN PARLEMENTARISME.

De stryd is in volle gang! Dat zeggen tenminste de politieke partyen. En dan bedoelen ze niet de geweldige klassestryden, die zich over het grootste gedeelte van West-Europa en Amerika afspeelen, maar hun onderlinge stryd om zoveel mogelijk stemmen op hun party te verzamelen.

Zij, Lou de Visser, Albarda of Sneevliet, zullen het wel in het parlement voor de arbeiders opknappen

Nu is thans de werkelyk nog steeds zo, dat er heel veel arbeiders zyn, die in het parlement als strijdmiddel geloven.

In Duitsland en Italie is het parlement weggevaagd. Dus, zo zeggen veel arbeiders, moet dit parlement wel enig gevaar voor de bourgeoisie hebben gehad, indien de arbeiders daar hun vertegenwoordigers zouden sturen. En inderdaad, zo lyk het!

Maar deze arbeiders hebben nog meer pylen op hun boog. Ze wyzen dan op de vroegere parlementaire stryd van de soc. dem. beweging met een Troelstra aan het hoofd, die het toch maar gelukte, sociale wetgevingen door te drukken!

MAAR DIT AL-
LES BEWIJST
NOG NIETS!

Het zegt n.l. helemaal niets omtrent het huidige belang dat het parlement zou hebben voor de arbeiders in de periode van het kapitalisme, waar we thans in verkeren.

Deze kameraden verliezen uit het oog, dat met de veranderingen, die zich de laatste 30 jaar in het kapitalisme voltrokken, ook het parlement van karakter veranderde.

Men kende in die tyd nog niet de geweldige grote trusts en kartels; de machtige alles-beheersende bankinstellingen waren nog onbekend. Het was veel eerder omgekeerd. Er waren ontelbaar vele kleine kapitalisten, ieder met hun eigen belangetjes en wenssen. Zy vochten tegen elkaar; precies dus als tegenwoordig. Alleen had die onderlinge stryd nog niet die felheid van vandaag.

En wel om de eenvoudige reden, doordat men niet met die geweldige milliarden-bedragen van deze tyd

werkte. Iedere kapitalist trachtte zijn byzondere belangen zo goed mogelyk door te zetten. De kapitalisten die ongeveer gelyke belangen hadden, sloten zich aaneen in partyen, die in het parlement de belangen der verschillende kapitalistengroepen hadden te verdedigen.

Zo had men partyen van groot-grondbezitters, handelaars, industrielen, Haven- en Scheepvaartkapitalisten enz.

IN HET PARLEMENT
WERD HUN ONDERLING-
GE BELANGENSTRIJD
UITGEVOCHTEN.

In het parlement was er dus tussen hen onderling een belangenstryd. Laten we elkaar goed begrypen. De heren concureerden natuurlyk op de markt tegen el-

kaar. Maar in het parlement vochten zy onderling voor het doorvoeren van economische maatregelen.

Zo waren b.v. de scheepvaart- en handelskapitalisten tegen beschermende rechten. Zy immers moesten handel dryven met de buitenlandse kapitalisten. Als deze dus dezelfde maatregelen tegen hen zouden nemen, zouden de „nationale” belangen in de knel komen.

De landbouw-kapitalisten wilden wel beschermende rechten, om de landbouw-producten, hier b.v. op de Nederlandse markt zonder concurrentie te kunnen verkopen. Zo waren dus de industrielen voor vryhandel en de landbouw ertegen. De liberalen, die altyd zo erg voor de vryhandel waren en nog steeds zyn, vormen dan ook de echte vertegenwoordigers van het industriële grootkapitaal.

Het parlement was dus de kampplaats der gehele burgerlyke klasse. In het parlement werden hun tegenstellingen overbrugd.

Dat is dan de tyd waarin alleen de bezitters stemrecht hebben. Slechts zy kunnen bepalen, wie in het parlement zullen zitting nemen.

DE ABBEIDERS WOR-
DEN EEN ECONOMIST
EN ZO OOK EEN PO-
LITIEKE MACHT.

Van invloed der arbeiders in het parlement was nog geen sprake. Wel waren de arbeiders al in machtige opstanden naar voren gekomen, maar toch had-

8.

den de bewegingen nog te weinig kracht om de Bourgeoisie erg ongerust te maken. Van werkelijk klasseverband was nog geen sprake. Daarvoor waren trouwens nog de bedrijven te versplinterd. Ook was de overwegende economische macht van het Proletariaat nog niet zo groot als thans in de geweldige, gecentraliseerde bedrijven.

Met de opbloei van het Kapitalisme, toen de bedrijven steeds groter werden en steeds meer arbeiders in zich opslochten, toen de arbeiders dus minder versplinterd waren, kortom, toen zij een macht werden, gezamenlijk de loonslavernij droegen en er gezamenlijk in de fabrieken en in de dichtbevolkte steden over konden praten, toen werden de arbeiders politiek- en klassebewust.

En ook zij sloten zich samen! In organisaties!

Daar, waar de Bourgeoisie over de belangen van het gehele land besliste, daar zouden de arbeiders ook vertegenwoordigd zijn. Niet alleen voor vrijhandel of bescherming zou men vechten, maar voor het doorvoeren van sociale wetgeving.

En het lukte de arbeiders! Niet alleen door hun parlementaire acties, maar doordat het zich ontwikkelend Kapitalisme gezonde en goed-geschoolde arbeiders nodig had.

Maar de arbeiderspartijen kwamen niet zo maar in het Parlement! Daarvoor moesten de arbeiders ook vechten! In een gestadige en langsurige beweging, hier met geweld en grote stakingen, daar met petitionementen en demonstraties, gelukte het de arbeiders, ondanks het verzet der Bourgeoisie, het algemene en gelijke stemrecht door te zetten.

Maar nu zaten daar die vertegenwoordigers van de arbeiders. In het begin hielden zij heftige, hartstochtelijke en lange, heel lange redevoeringen. Maar als het daarbij zou blijven, zou het Parlement voor de arbeiders weinig nut afwerpen.

Al heel gauw veranderden de partijen dan ook hun tactiek.

(wordt vervolgd)